

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 449/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Dudíša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Sžk 24/2020 z 25. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 4, čl. 35 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1, 2 a 4, čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Sžk 24/2020 z 25. januára 2021 [ďalej len „napadnutý rozsudok“ (sťažovateľ k ústavnej sťažnosti priložil rozsudok najvyššieho súdu so sp. zn. 5 Sžk 24/2020 s dátumom vydania 25. januára 2020. Ústavný súd rok vydania „2020“ považoval za chybu v písaní, resp. inú zrejmu nesprávnosť s tým, že správny rok vydania napadnutého rozsudku je rok 2021, pozn.)]. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že mesto Nitra ako príslušný stavebný úrad (ďalej aj „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. 135/2018-004-Re z 21. marca 2018 zamietlo žiadosť sťažovateľa o zmenu doby trvania reklamnej stavby *«1 ks obojstrannej reklamnej stavby typu „Billboard“ umiestnenej popri [REDAKOVANÉ]... katastrálne územie Nitra*

s rozmerom reklamnej plochy 5,1 x 2,4 m» vo vlastníctve sťažovateľa z dôvodu, že jej umiestnenie je v rozpore s platným územným plánom mesta Nitra (ďalej aj „územný plán“), resp. s jeho záväznou časťou, podľa ktorej sú bilbordy neprípustnými reklamnými stavbami v koridoroch vymedzených ulíc, ak sú umiestnené v pásme 200 m od hranice cestného (telesa) pozemku. Predmetná reklamná stavba je umiestnená vo vzdialenosti 1 m od najbližšej hrany príľahlého chodníka, čo je výrazne menej ako špecifikované pásmo 200 m od hranice cestného telesa pozemku – [REDACTED].

3. Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej len „druhostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2018/025174-002 zo 6. augusta 2018 tak, že potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a odvolanie sťažovateľa zamietol.

4. Proti rozhodnutiu druhostupňového správneho orgánu podal sťažovateľ správnu žalobu podľa zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“), o ktorej rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 11 S 225/2018 z 15. januára 2020 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

5. Sťažovateľ formuloval námietku nesúlady územného plánu s citovanými článkami ústavy (čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1) a citovanými ustanoveniami zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov [ďalej len „stavebný zákon“ (§ 11 ods. 5, § 39a ods. 3, 4, 5, § 39d ods. 1, § 139a)], na základe čoho navrhol postup podľa § 100 ods. 1 písm. b) SSP (prerušenie konania a iniciovanie konania o súlade právnych predpisov). Krajský súd poukázal na to, že príslušnými ustanoveniami územného plánu mesto Nitra využilo svoju kompetenciu vyplývajúcu z § 4 ods. 3 písm. j) zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“), § 2 ods. 1 písm. f), § 11 ods. 5, § 13 ods. 3 písm. b), § 27 ods. 3 stavebného zákona (v príslušnom znení, pozn.) a § 12 ods. 1, 6 písm. a), b) vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 55/2001 Z. z. o územnoplánovacích podkladoch a územnoplánovacej dokumentácii (ďalej len „vyhláška č. 55/2001 Z. z.“) a určilo podmienky pre umiestňovanie reklamných stavieb, čo nepredstavuje porušenie zákona. Na tomto základe krajský súd návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol.

6. Krajský súd uviedol, že pokiaľ uznesenie mestského zastupiteľstva nie je zrušené v osobitnom konaní alebo v osobitnom konaní nebol konštatovaný nesúlad všeobecne záväzného nariadenia so zákonom, je potrebné vychádzať z prezumpcie ich zákonnosti. V konaní o všeobecnej správnej žalobe správny súd nemôže preskúmať uznesenie mestského zastupiteľstva a nemožno sa domáhať ani vyslovenia nesúlady všeobecne záväzného nariadenia mesta vydaného vo veciach územnej samosprávy so zákonom.

7. Krajský súd uviedol, že prvostupňový správny orgán podanú žiadosť sťažovateľa o zmenu doby trvania reklamnej stavby posudzoval nielen vo vzťahu k tomu, či táto bola podaná oprávneným subjektom a včas, či k nej boli predložené všetky relevantné listiny preukazujúce právny vzťah k pozemku, na ktorom je umiestnená, či bol uhradený správny poplatok, ale posudzoval ju i z hľadiska § 62 ods. 4 stavebného zákona, teda či by umiestnenie alebo užívanie reklamnej stavby mohlo ohroziť verejný záujem chránený stavebným zákonom a osobitnými predpismi.

Ustanovenie § 62 ods. 4 stavebného zákona „stanovuje, že žiadosť o stavebné povolenie je potrebné zamietnuť, ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené týmto zákonom a osobitnými predpismi. Ak je teda stavba v rozpore s územným plánom, ide o stavbu v rozpore s verejným záujmom chráneným vyššie citovaným stavebným zákonom. Po takomto zistení už nemá právny význam ďalšie zisťovanie súladu, či nesúladu takejto stavby s verejnými záujmami chránenými osobitnými predpismi.“. Konajúce správne orgány dospeli k správne právnemu záveru, že reklamná stavba je v rozpore s platným územným plánom, keďže spadá do zóny (koridor [REDAKOVANÉ]), pre ktorú je stanovený regulatív neprípustnosti umiestňovania reklamných stavieb typu bilbord v pásme 200 m od hranice cestného (teles) pozemku.

8. Územné plánovanie podľa § 1 ods. 1 písm. f) stavebného zákona (účinného v rozhodnom období) zahŕňa i umiestňovanie stavieb a určuje územno-technické, urbanistické, architektonické a environmentálne požiadavky na ich projektovanie a uskutočňovanie. Za stavbu sa považuje aj reklamná stavba podľa § 43 ods. 2 stavebného zákona. Jedným zo základných nástrojov územného plánovania je územnoplánovacia dokumentácia, ktorú okrem iného tvorí i územný plán obce. Územný plán obce „vyjadruje verejný záujem obyvateľov, je prejavom hodnôt, ktoré chce obec, resp. mesto na svojom území chrániť a uprednostňovať. Pokiaľ sa obec, resp. mesto jeho prostredníctvom rozhodlo v dotknutej zóne pre zákaz umiestňovania reklamných stavieb určitého charakteru, ide o využitie práv účasti verejnosti na správe vecí verejných na spôsobe ochrany hodnôt, ktoré mesto v mene svojich obyvateľov vyjadrilo prijatím územného plánu... Vlastnícke právo žalobcu v teste proporcionality v tomto kontexte musí ustúpiť právu verejnosti na správe vecí verejných. Územný plán mesta je garanciou ochrany verejného záujmu v danom mieste a čase, pred ktorým subjektívne vlastnícke právo žalobcu nemožno uprednostniť.“.

9. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že kasačnú sťažnosť zamietol. Najvyšší súd poukázal na právny záver krajského súdu, podľa ktorého mesto Nitra pri určovaní podmienok pre umiestňovanie reklamných stavieb uplatnilo svoju kompetenciu vyplývajúcu zo zákona č. 369/1990 Zb. [§ 4 ods. 3 písm. j)], zo stavebného zákona [§ 2 ods. 1 písm. f), § 11 ods. 5, § 13 ods. 3 písm. b), § 27 ods. 3] a vyhlášky č. 55/2001 Z. z. [§ 12 ods. 1, 6 písm. a), b)]. Poukázal na zákonné kritérium vyplývajúce z § 62 ods. 4 stavebného zákona (ohrozenie verejného záujmu pri umiestnení alebo užívaní reklamnej stavby), pričom práve územnoplánovacia dokumentácia sprítomňuje požiadavku ochrany verejného záujmu. Uviedol tiež, že aj judikatúra najvyššieho súdu (7 Sžo 42/2016) akceptovala právny záver, že verejným záujmom sa rozumie súlad s územnoplánovacou dokumentáciou.

10. Najvyšší súd zdôraznil, že reklamná stavba je stavbou podľa § 43 ods. 2 stavebného zákona, preto „územné plánovanie stanovením regulatívov pokrýva i umiestňovanie reklamných stavieb (a to bez ohľadu na skutočnosť, že v zmysle § 39a ods. 3 stavebného zákona sa na umiestnenie reklamnej stavby rozhodnutie o umiestnení nevyžaduje).“.

11. Najvyšší súd poukázal na to, že základom argumentácie sťažovateľa bolo tvrdenie o nesúlade záväznej časti územného plánu s ústavou a so zákonom. K uvedenému najvyšší súd uviedol, že územnoplánovacia dokumentácia je normatívnym právnym aktom prijímaným orgánom obce/mesta, ide o hybridný akt, ktorý sa v pravidelných intervalochprehodnocuje, čo predpokladá aj jeho zmeny (§ 30 stavebného zákona). V konaní o súlade všeobecne záväzného nariadenia

obce/mesta s vyššou právnou normou je aktívne legitimovaná zainteresovaná verejnosť a prokurátor podľa § 359 SSP. V konaní o všeobecnej správnej žalobe podľa § 177 a nasl. SSP nemožno ani ako otázku predbežnú posudzovať súlad dotknutého územného plánu, resp. všeobecne záväzného nariadenia so zákonom. Na takéto preskúmanie bol stanovený osobitný procesný postup spojený s vymedzenými subjektmi s aktívnou legitímáciou (prokurátor, zainteresovaná verejnosť). Výhrady k územnému plánu mesta Nitra mohol sťažovateľ uplatniť prostredníctvom pripomienok k územnému plánu v procese jeho prijímania alebo podaním podnetu na prokuratúre. Odkaz na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Svzn 2/2013 neakceptoval, keďže išlo o konanie začaté na návrh prokurátora ako osoby aktívne legitimovanej. Zamietnutie návrhu na prerušenie konania nepovažoval za daných okolností najvyšší súd za postup nesprávny alebo arbitrárny.

II.

Argumentácia sťažovateľa

12. Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie predovšetkým tvrdí, že rozhodnutia správnych orgánov v jeho veci a následne aj rozsudok krajského súdu a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sú nezákonné, nedostatočne odôvodnené a porušujúce označené práva. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke právneho posúdenia otázky „*možnosti aplikácie... Všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra, ktorým bola schválená záväzná časť územného plánu mesta Nitra spôsobom, ktorý vo svojich dôsledkoch pri individuálnej rozhodovacej činnosti správneho orgánu obmedzuje vlastnícke právo vlastníka pozemku v podobe užívania jeho veci dočasne prenesené zmluvne za odplatu na Sťažovateľa..., ako aj právo podnikat' prevádzkovateľa reklamnej stavby/Sťažovateľa a to bez zákonného splnomocnenia, bez náhrady... "*

13. Sťažovateľ namieta, že interpretácia § 11 ods. 5, resp. § 13 ods. 3 písm. b) stavebného zákona krajským súdom a najvyšším súdom pri aplikácii Všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra č. 3/2003 v znení jeho dodatku č. 5 je v príkrom rozpore so systematickou, ktorá je zrejmä z § 39a ods. 3 písm. e), § 126 a § 140a stavebného zákona, ako aj s garanciami už označených práv (osobitne vlastníckeho práva a práva podnikat').

14. Podľa sťažovateľa krajský súd a najvyšší súd svoje rozsudky dostatočne neodôvodnili, tieto rozsudky sú nepreskúmateľné, sú založené na arbitrárnych právnych záveroch.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1, 2 a 4 ústavy, čl. 11 ods. 1, 2 a 4 listiny, čl. 1 dodatkového protokolu) a základného práva podnikat' (čl. 35 ods. 1, 2 ústavy a čl. 26 ods. 1, 2 listiny) napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Sťažovateľ tvrdí, že právne závery najvyššieho súdu sú arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Sťažovateľ predovšetkým namieta zákonnosť, resp. ústavnosť regulácie umiestňovania reklamných stavieb prostredníctvom záväznej časti územného plánu, ktorá podľa neho predstavuje neprípustný zásah, resp. porušenie ním označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 ústavy a čl. 36 ods. 1, 2 listiny, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1, 2 a 4 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1, 2 ústavy a podľa čl. 26 ods. 1, 2 listiny napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

16. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol vydaný v konaní podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku v systéme správneho súdnictva.

17. Ústavný súd už konštatoval, že účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (m. m. III. ÚS 502/2015).

18. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy.

19. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie totiž vyžaduje, aby sudy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

20. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu vyplýva právna argumentácia, v ktorej konajúce správne súdy objasnili sťažovateľovi, ktoré ustanovenia právnych predpisov považovali za právny základ, z ktorého obec/mesto odvodzuje svoju kompetenciu obstaráť a schvaľovať územnoplánovacia dokumentáciu. Poukázali na obsah (legálnu definíciu) územného plánovania, ktorého obsahom je sústavné a komplexné riešenie priestorového usporiadania a funkčného využívania územia obce/mesta. Reklamná stavba je v zmysle § 43 ods. 2 stavebného zákona stavbou, preto obsahom územného plánovania môže byť aj stanovenie záväzných regulatívov pre umiestňovanie reklamných stavieb. Najvyšší súd uviedol, že správne orgány o žiadosti sťažovateľa o zmenu doby trvania reklamnej stavby rozhodovali podľa § 62 ods. 4 stavebného zákona, ktorý stanovuje povinnosť skúmať, či umiestnenie alebo užívanie reklamnej stavby nepredstavuje ohrozenie verejného záujmu chráneného stavebným zákonom a osobitnými predpismi. Územnoplánovacia dokumentácia sprítomňuje požiadavku ochrany verejného záujmu v zmysle § 62 ods. 4 stavebného zákona, pričom aj v zmysle judikatúry najvyššieho súdu verejným záujmom je súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou. Správne orgány pritom identifikovali rozpor s územným plánom, keďže predmetná reklamná stavba (bilbord) spadala do zóny (koridor [REDAKOVANÉ]) v pásme 200 m od hranice cestného (teles) pozemku, kde umiestňovanie takýchto reklamných stavieb je neprípustné.

21. Konajúce súdy sa vysporiadali s námietkou o nesúlade územného plánu (všeobecne záväzného nariadenia) so špecifikovanými právnymi predpismi, pričom uviedli, že takýto nesúlad možno namietať a skúmať v osobitnom konaní iniciovanom aktívne legitimovanými subjektmi (zainteresovaná verejnosť, prokurátor), pričom sťažovateľ mal k dispozícii príslušné právne prostriedky (pripomienky k územnému plánu, podnet prokurátorovi), medzi ktoré ale nepatrí všeobecná správna žaloba.

22. Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený, keďže zrozumiteľne a dostatočne objasňuje podstatné aspekty rámcujúce právnu vec sťažovateľa. Ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný tieto postupy a hodnotenia správnych súdov nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a za týchto okolností nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

23. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

24. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných najvyšším súdom arbitrárnosť ani nedostatok odôvodnenia, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny.

25. K namietanému porušeniu vlastníckeho práva (práva pokojne užívať majetok), resp. základného práva podnikat' ústavný súd v prvom rade poukazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 2 Ao 4/2008 z 5. februára 2009, v ktorom tento k oprávneniu obce vypracovať územnoplánovacia dokumentáciu uviedol, že „toto oprávnenie... nie je bezbrehé, keďže existujú zákonom stanovené podmienky a obmedzenia a vo všeobecnej rovine tiež obmedzenia vyplývajúce zo samotného ústavného poriadku (požiadavka rovnakého zaobchádzania, predvídateľnosť právnej regulácie, minimalizácia zásahov do individuálnych práv fyzických osôb a právnických osôb, atď.).“. V tom istom rozsudku Najvyšší správny súd Českej republiky uviedol, že „riešenie zvolené územným plánom môže legitímne obmedziť výkon vlastníckeho práva vlastníkov dotknutých nehnuteľnosťami (popríklad tiež výkon ďalších práv spojených s týmito nehnuteľnosťami – napr. práva na slobodné podnikanie) a ak nie je zistené, že ide o riešenie nezákonné či excesívne, súd sa k vhodnosti a účelnosti takého postupu nevyjadruje.“.

26. V prerokúvanom prípade najvyšší súd v spojení s krajským súdom poukázali na to, že správne orgány správne identifikovali, že umiestnenie reklamnej stavby je v špecifikovanom koridore podľa záväznej časti územného plánu neprípustné, preto zamietli sťažovateľovu žiadosť o zmenu doby trvania reklamnej stavby (bilbordu).

27. Špecifikovaný právny záver o neprípustnosti reklamnej stavby na podklade územného plánu nie je arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený, keďže najvyšší súd v spojení s krajským súdom tento svoj právny záver náležite vysvetlili a ozrejmili sťažovateľovi, na základe ktorých ustanovení územného plánu je daná neprípustnosť reklamnej stavby. Skutočnosť, že uvedenými rozhodnutiami došlo k zásahu do výkonu práva sťažovateľa podnikat', resp. nepriamo aj vlastníckeho práva majiteľa pozemku (v prípade sťažovateľa v podobe zásahu do jeho legitímnych očakávaní, ktoré pri prenájme príslušnej parcely mohol mať, pozn.), sama osebe neznamena, že išlo o neústavný zásah do týchto práv sťažovateľa.

28. Ústavný súd v tomto kontexte uvádza, že vychádzal z prezumpcie ústavnosti a zákonnosti príslušného územného plánu (všeobecne záväzného nariadenia), pričom poukazuje na právne závery najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku, ktorý uviedol právne nástroje, prostredníctvom ktorých možno preskúmať ústavnosť alebo zákonnosť územného plánu (všeobecne záväzného nariadenia; protest prokurátora, konanie o súlade všeobecne záväzného nariadenia podľa § 357 SSP a prípadne aj konanie ústavného súdu podľa čl. 125 ods. 1 ústavy).

29. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

30. Právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov a následne prieskumnej činnosti ich rozhodovania v rámci správneho súdneho konania. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci prejednávané v správnom

konaní, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, c. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, c. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)].

31. Výnimku z tejto zásady ESĽP pripúšťa len v takých veciach, kde sa správne konanie považuje za konanie trestné.

32. Prihliadajúc na skutočnosť, že vo veci sťažovateľa správne orgány neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľa nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu